

„üks soldati naene, kes seält tulnud, on keif
 „mulle rääkinud, kostis isä, „waenlane on
 „saand pillotud, agga se koht, kus meie
 „Willem seisnud, tassund woito. — Urge
 „nutke mitte! surrema peame keif! kas läks
 „temma eel, ehk meie — kui hing agga rah-
 „ho paika saab! ja senna temma mehhe
 „hing wist sai, sest mitte wallatus, egga kur-
 „ri nou aiand tedda senna — egga
 „olle waenlane tedda põggenemisse peält mah-
 „halõnud — ta surri wõiteldes! Wag-
 „ga ja pehme süddamega olli ta lapsest sa-
 „dik, ja se wõis wägga tigge olla, kelle pär-
 „rast temma wihaseks sai. Agga kui mees
 „olli ta ka, kui mehhe kord tuli, ja kuhho üks-
 „ki ei julgend minna, senna temma läks;
 „sest hea süddame tunnistus olli ikka tem-
 „ma saatia. Urge nutke sepärrast mitte —
 „temma on parreminne asjutud, kui meie
 „pattused weel! — Agga kes sedda nutto
 „siiski wõis keelda, ja wanna isä nuttis
 „isse, ehk weel halledam, kui teised.“

Et küll Liso lotus nüüd wägga otsas olli,

siiski se nou, tüdrukõ põlwe jada, ei lahku-
 nud temmast, ja ta ütles: „egga mul hää-
 „bi sest olle, kui muido innimeste seffa kol-
 „ban; ehk mis se naese nimmi parremaks
 „teeb, kui armastus sedda ei tõsta?“ — —
 Agga nüüd olli Liso ühhel lihharwette teisel
 pühhal wanna emmaga kirrikus olnud. Ja,
 lounat sües, rääkisid nemmad teistele, mis
 jutlusest nende mele jäänud — kuida need
 kaks jüngrit Emaust, kes ni wägga Jeesuse
 surma pärrast leinasid, ni teadmatta rõ-
 mustud said. Ja Liso ütles: „keif mo
 „werri hakkas liuma, sedda kuuldes —
 „kallis Jummal! nemmad kõndisid temma-
 „ga, ja ei teadnud mitte, et temma isse se
 „olli — kui meie omma Willemit ka nen-
 „da saaksime nähha!“ Siis ütles wanna
 isä: „ärä te patto, laps, sedda ihhalda-
 „des, mis koggoniste ei sünni! sinno usk õp-
 „petab, et sa tedda teises ellus nähha saad,
 „olgo sul küll sest armust. Eiin on keif
 „pole peäl. Agga siiski touseb ka murrest
 „ja waewast mitto rõõm; Eks olle meie